

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 137/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. marca 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti acceptar, s. r. o., Mierové námestie 33, Trenčín, zastúpenej spoločnosťou LAW FIRM, s. r. o., Špitálska 10, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžf 40/2013 z 5. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti acceptar, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. februára 2015 doručená sťažnosť spoločnosti acceptar, s. r. o., Mierové námestie 33, Trenčín (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžf 40/2013 a jeho rozsudkom z 5. novembra 2014. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 17. februára 2015.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozhodnutím Daňového úradu Trenčín (ďalej len „úrad“) sp. zn. 9300401/5/2209149/2012 zo 14. augusta 2012 bol sťažovateľke vyrubený rozdiel

dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2010 v sume 50 181,52 €. Na základe odvolania sťažovateľky rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) sp. zn. 1100306/1/1314743/2012/5050-r z 12. decembra 2012 bolo rozhodnutie úradu potvrdené.

Žaloba sťažovateľky podaná proti rozhodnutiu žalovaného bola rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 S 21/2013-72 z 3. júla 2013 zamietnutá. Napokon rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžf 40/2013 z 5. novembra 2014 bol rozsudok krajského súdu potvrdený.

Podľa názoru sťažovateľky z ustanovenia § 250d ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku vyplývala pre žalovaného povinnosť predložiť v súdnom konaní administratívny spis, pod ktorým treba rozumieť úplný, žurnalizovaný originálny zväzok listín týkajúci sa veci vrátane originálu dokladov o doručení rozhodnutia. V skutočnosti však žalovaným predložený administratívny spis uvedené náležitosti nespĺňal, lebo v ňom absentovali viaceré listiny, a teda existovali dôvodné pochybnosti o tom, či v predloženom administratívnom spise nechýbajú aj iné listiny. Spis netvoril ani zväzok listín, keďže každá listina sa v spise nachádza osobitne bez toho, aby boli jednotlivé listiny administratívnym orgánom zviazané a chronologicky zoradené. Preto základným nedostatkom administratívneho spisu žalovaného bolo, že bol nežurnalizovaný a preukázateľne v ňom chýbali listiny. Jednotlivé listiny neboli chronologicky usporiadané a zviazané a pre účely súdneho konania plombované pečiatkou žalovaného. Spôsob vedenia spisu teda neumožňoval zachovať neporušenosť spisu počas jeho manipulácie v administratívnom a súdnom konaní, ako aj identifikovať, či napadnuté rozhodnutia mali svoj základ v obsahu spisu.

Sťažovateľka na uvedené nedostatky poukázala na pojednávaní krajského súdu konanom 3. júla 2013, kde jej právny zástupca uviedol, že v administratívnom spise žalovaného chýbajú záznamy z 1. februára 2013 a 4. februára 2013, ako aj list žalovaného zo 17. januára 2013, a teda existujú pochybnosti o tom, či je administratívny spis úplný.

V odvolaní podanom proti rozsudku krajského súdu sťažovateľka opätovne poukázala na nedostatky administratívneho spisu.

Skutočnosť, že uvedené listiny neboli súčasťou administratívneho spisu, a teda neboli ani žalovanej predložené, nakoniec vyplývala i zo zoznamu listín (spisového materiálu) tak, ako bol predložený žalovaným, ktorý ako poslednú listinu v spise uviedol písomnosť z 11. decembra 2012, hoci listiny, ktoré v spise chýbali, pochádzali z roku 2013.

S uvedenou námietkou sa krajský súd, ale ani najvyšší súd riadnym spôsobom nevysporiadali a arbitrárne ju odignorovali. Krajský súd uviedol, že správny orgán predložil kompletný spis a neboli žiadne pochybnosti o tom, že by so spisom alebo s dôkazmi v ňom bolo nejakým spôsobom manipulované. Najvyšší súd zasa uviedol, že sťažovateľka neuviedla žiadnu konkrétnu listinu, ktorá by mala v administratívnom spise chýbať, a preto treba námietku považovať za nedôvodnú. V skutočnosti sú tieto tvrdenia nepravdivé, keďže v administratívnom spise chýbali tri listiny z roku 2013, ktoré právny zástupca sťažovateľky presne konkretizoval.

Podľa názoru sťažovateľky došlo k porušeniu označených práv z dôvodu, že všeobecné súdy sa s rozhodujúcou námietkou sťažovateľky vysporiadali nedostatočným spôsobom.

Sťažovateľka žiada vydať tento nález:

„Základné právo obchodnej spoločnosti acceptar, s. r. o.(...), na súdnu ochranu zaručené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 5. novembra 2014 č. k. 7Sžf/40/2013 porušené bolo.

Právo obchodnej spoločnosti acceptar, s. r. o.(...), na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 5. novembra 2014 č. k. 7Sžf/40/2013 porušené bolo.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 5. novembra 2014 č. k. 7Sžf/40/2013 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti acceptar, s. r. o.(...) trovy konania v sume 296,44 € na účet jej právneho zástupcu JUDr. Ing. Michala Žiarana, advokáta, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Zo zápisnice o pojednávaní krajského súdu (podľa všetkého vo veci sp. zn. 13 S 21/2013 z 3. júla 2013, pozn.) vyplýva inter alia, že právny zástupca sťažovateľky namietol neúplnosť administratívneho spisu predloženého žalovaným s tým, že táto skutočnosť sama osebe predstavuje dôvod na zrušenie rozhodnutia, a to vzhľadom na pochybnosti o tom, či predložený nežurnalizovaný spis je úplný a či s ním nebolo manipulované. Poukázal na niektoré dôkazy, ktoré v administratívnom spise chýbajú. Ide napr. o záznamy o nahliadnutí do spisu z 1. februára 2013 a zo 4. februára 2013, ako aj o list žalovaného zo 17. januára 2013, v prílohe ktorého malo byť zaslané rozhodnutie žalovaného, preskúmanie ktorého je predmetom súdneho konania. Právny zástupca sťažovateľky súčasne doručil krajskému súdu úradné záznamy z 1. februára 2013 a zo 4. februára 2013. Opakovane poukázal na to, že predložený administratívny spis nie je riadne žurnalizovaný, a preto sú pochybnosti o tom, či je úplný.

Z vyjadrenia žalovaného (z ktorého sťažovateľka predložila ústavnému súdu strany 7 až 11 bez toho, aby z predloženej písomnosti vyplýval adresát, vec, spisová značka veci a dátum) možno zistiť zoznam dokumentov predložených ako súčasť spisu sp. zn. 1100306/1/1314743/2012/5050-r. Ide o konkrétne vymenované dokumenty pod poradovým číslom 1 až 134, pričom dokument pod poradovým číslom 1 je z 1. februára 2011 a posledný dokument je z 11. decembra 2012.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 13 S 21/2013-72 z 3. júla 2013 vyplýva, že žaloba sťažovateľky bola zamietnutá. Podľa názoru krajského súdu nebolo možné považovať za dôvodnú (ani) námietku sťažovateľky o nepredložení kompletného administratívneho spisu. Krajský súd preskúmal administratívny spis a zistil, že tento je riadne žurnalizovaný a obsahuje všetky dôkazy, z ktorých žalovaný pri svojom rozhodnutí vychádzal. Je teda

zrejme, že žalovaný predložil krajskému súdu kompletný spis, pričom neboli žiadne pochybnosti o tom, že by došlo k nejakej manipulácii so spisom alebo s dôkazmi v ňom.

Z odvolania sťažovateľky z 21. augusta 2013 podaného proti rozsudku krajského súdu vyplýva inter alia, že podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu pod administratívnym spisom treba rozumieť úplný, žurnalizovaný originálny zväzok listín týkajúci sa veci vrátane originálu dokladov o doručení rozhodnutia. Žalovaným predložený administratívny spis takéto náležitosti nespĺňal, absentovali v ňom viaceré listiny, ktoré sťažovateľka konkretizovala na pojednávani, a teda je možné mať dôvodné pochybnosti o tom, či v administratívnom spise nechýbajú aj iné listiny. Spis netvoril ani zväzok listín, keďže každá listina sa v ňom nachádza osobitne bez toho, aby boli jednotlivé listiny zviazané a chronologicky zoradené. Záver krajského súdu o tom, že *„nemá pochybnosti o tom, že by so spisom alebo dôkazmi, ktoré obsahuje, bolo nejakým spôsobom manipulované“*, je ničím nepodložený špekulatívny záver.

Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžf 40/2013 z 5. novembra 2014 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 13 S 21/2013-72 z 3. júla 2013. Podľa názoru najvyššieho súdu v súvislosti s námietkou neúplnosti administratívneho spisu treba uviesť, že všetky listiny obsiahnuté v administratívnom spise sú riadne očíslované a všetky skutkové zistenia uvedené v rozhodnutiach majú v listinách nachádzajúcich sa v administratívnom spise svoj podklad. Preto ani najvyšší súd (rovnako ako krajský súd) nezistil dôvod na pochybnosti o úplnosti administratívneho spisu. Navyše sťažovateľka neuviedla žiadnu konkrétnu listinu, ktorá by mala v administratívnom spise chýbať, a preto (ani) táto námietka sťažovateľky nie je dôvodná.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Ústavný súd argumentáciu všeobecných súdov nepovažuje za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú a vo svetle všetkých konkrétnych skutočností, na ktoré sťažovateľka poukázala, sa nejaví táto argumentácia ani ako ústavne neudržateľná.

Všetko nasvedčuje tomu, že sťažovateľka právom namieta nepredloženie troch konkrétne označených listín žalovaným pre účely súdneho konania. Ide o listiny z roku 2013, pričom zoznam listín, ktoré žalovaný krajskému súdu predložil, sa končí decembrom 2012.

Namietané listiny z 1. februára 2013 a zo 4. februára 2013 sú záznamami o nahliadnutí do spisu a list žalovaného zo 17. januára 2012 je zrejme sprievodným listom, v prílohe ktorého sa doručovalo rozhodnutie žalovaného tvoriace predmet súdneho prieskumného konania.

Podľa názoru ústavného súdu uvedené chýbajúce listiny nemohli mať žiaden vplyv pri rozhodovaní vo veci. Z materiálneho hľadiska preto nemôže mať toto pochybenie ústavnoprávnu dimenziu, resp. relevanciu. Z rovnakého dôvodu nemôže hrať rozhodujúcu

úlohu ani skutočnosť, že najvyšší súd nesprávne uviedol, že sťažovateľka nekonkretizovala chýbajúce listiny.

Ústavnoprávnu dimenziu nedosahuje ani námietka týkajúca sa technických náležitostí úpravy administratívneho spisu, a to najmä v spojení so skutočnosťou, že sťažovateľka nezistila (okrem konkrétne označených listín) absenciu žiadnej takej listiny, ktorá tvorila podklad pre vydané rozhodnutia.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2015